

In tožnost prešine vilo tedaj,
z desnico v desnico mu seže,
in svatbe hrupne jo sijaj
vso žalostno s kraljem zveže,
le takrat obsine jo sreča žarka,
ko mati ziblje kraljeviča Marka.

In Marko skoro bratca dobi,
to Andrija dete je šibko;
a Marko v rast ponosno hiti,
telo mu je jako in gibko,
in ko mu dospe devetnajsto poletje,
dovede si ženo v dóma zavetje.

Pred dvorom tedaj se zlije svet,
in Mandalina poprosi:
„Daj, Vukašin, zdaj krono mi spet,
ponosno naj čelo jo nosi,
ko srce me sili, da z našimi svati
veselo bi kólo hotela igrati.“

Kopreno in krono brž kralj ji da,
in dvakrat se v kólo zavije
in vila se dvigne v višavo neba
in bel oblak jo zakrije,
strmečemu kralju glas naznani:
„Nikdar me ne vidiš več! Zdrav ostani!“

In Vukašina prevzame strah:
„Kaj, žena, si mi storila!
Tako je Andrija beden in plah,
čigava bo skrb ga gojila?
Če nečeš pri meni zvesta ostati,
pomisli, da sinu si svojemu mati!“

„Ne boj se!“ glas iz višave de,
„teh opominov ne rabim!
Na dete bo mislilo moje srce
in Andrije nikdar ne zabim!“
In dviga oblak se čimbolj v višine
in z Mandalino pogledom izgine.

Poslej pa mati enajst let
ob ranem jutru prihaja,
ponoči prihaja dete gret,
ljubeče mu hrano dovaja,
jo Andrija vidi in Markova žena,
ne vidi je druga duša nobena.

E. Gangl.

Pomlad.

Šumijo gozdi spet,
budi se v njih življenje;
veselo prerojenje
navdaja širni svet.

Pomlad, pomlad ...
Kot žarek zlat
temino dni
nam dih tvoj srca vžradosti.

Pomlad, pomlad ...
Tvoj topli žar
postani v srcih
vseh vladar! —

Fr. Ločniškar.

